

Η ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

[κωμωδία ἀπελπιστική]

[**Ε**ΙΣ ἓνα μικρὸν δωμάτιον φωτιζόμενον ἀπὸ μίαν λάμπαν μὲ ἐρυθρὸν ἀμπαζοῦρ περιπατεῖ ἀνήσυχος ὁ ποιητὴς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶ-
νος. Ἡ ἀνησυχία του ἐκδηλοῦται εἰς παρατεταμένα φυσήματα
καὶ εἰς νευρικὰς κινήσεις τῶν χειρῶν του. Τοῦ ἔχει ἔλθῃ ἡ ὀ-
ρεξις νὰ γράψῃ ἓνα ποίημα καὶ δὲν εἰξεύρει εἰς ποίαν γλώσσαν
νὰ τὸ γράψῃ. Ἐνα κατεβατὸ χαρτὶ καὶ ἓνα μολύβι περιμένουν
ἐπὶ δύο ὥρας ἐπάνω εἰς τὸ κάρυνον γραφεῖον του. Ἄλλ' ὁ ποιη-
τὴς δὲν τολμᾷ νὰ καθήσῃ. Δέκα ἀποπείρας ἔχει κάμει χωρὶς
νὰ φθάσῃ εἰς ἓν ἀποτέλεσμα Ὀλονὲν μουντσοῦρώνει καὶ σβύ-
νει. Ἡ ἀπόγνωσις του εἶνε ἀπερίγραφτος. Ἀρχίζει νὰ παραμιλῇ.]

Ο ποιητὴς

— Νὰ ἔχῃς μίαν ἰδέαν καὶ νὰ
μὴν ἠμπορῆς νὰ τὴν ἐνδύσῃς μὲ
φῶς, μὲ ζωὴν! νὰ μὴν ἠμπορῆς
νὰ τὴν κάμῃς στίχον, γραμμὴν,
νόταν! Δέκα γλώσσες σὲ τρα-
βοῦν. Ποίαν νὰ προτιμήσῃς, πα-
ρακαλῶ; Εἰς ποίαν νὰ τὴν γρά-
ψῃς; Ποία τέλος πάντων εἶνε ἡ
καλλιτέρα; Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν
ὅλες, σὰν γυναῖκες ποῦ εἶνε,
καὶ γλωσσούδες μάλιστα. Ἄλλὰ
ποίαν νὰ γλυκοχυττάξῃς; Τὴν
Καθαρεύουσαν, τὴν Ψυχαρικήν,

τὴν Δημοτικὴν; Ἐδῶ σὲ θέλω! Ἡ καθεμίᾳ διαλαλεῖ τὰ θέλ-
γητρά της, ἔχει καὶ τὰ νάξια της! Τί νὰ γίνῃ λοιπόν; Εἰς
ποίαν γλώσσαν νὰ γράψῃς διὰ νὰ εὐχαριστήσῃς ὅλους; Χμ!
[Ἐγείρεται καὶ προχωρεῖ εἰς τὸ γραφεῖον του.] Ὁ, ἀδελφέ! Ἡ
μᾶλλον συγγενεύουσα πρὸς ὅλας εἶνε ἡ ψυχαρική. Ἐμπρὸς λοι-
πόν! (Ἀρχίζει).

Ἄφ' τῆ φκαρίστησι
ποῦ νοιωσα σιμά σου...

[Παραιτῶν τὸ μολύβι του μὲ μορφασμὸν ἀηδίας. Πφφ!... ἀδύ-
νατον, ἀδύνατον! Μοῦ ἔρχεται νὰ... Ἄλλὰ τί νὰ κάμω λοι-
πόν; [Ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.] Ὡ πνεύματα τῶν

ιδρυτῶν τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ, ἐλεήσατέ με ! ὦ γυναῖκες,
σεῖς αἱ φίλαι ὄλων τῶν γλωσσῶν, αἱ μόναι τρομεραὶ γλωσσο-
λόγοι, σπεύσατε ! . . . μεσολαβήσατε ! . . . λυτρώσατέ με ! . . .
[Ἀλλάζει ἡ σκηνή. Ἀνοίγει ἡ θύρα βιαίως καὶ εἰσφομοῦν τρεῖς
γυναῖκες : Ἡ Καθαρεύουσα, ἡ Δημοικὴ, καὶ ἡ Ψυχαρικὴ.
ὑποτίθεται ὅτι εἶνε λαχανιασμένες ἀπὸ τὸ τρέξιμο καὶ ἔχουν
τὰς γλώσσας κρεμασμένας ἀπ' ἔξω].

Κι' οἱ τέσσαρες

Τί μᾶς θέλεις ;

Ὁ ποιητῆς

Σώσατέ με

Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν,
Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ γράψω
Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ πῶ
Καὶ τρελλαίνομαι,
"Ὅλες σας σᾶς ἀγαπῶ
Κι' ὄλες σᾶς σιγαίνομαι ! . . .
Εἶνε μία ὥρα τώρα,
Δὲν εἰξεύρω τί νὰ γείνω ! . . .
Σβύνω, γράφω, ξανασβύνω
Κι' εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τοῖχο
Τὸ κεφάλι μου γτυπῶ
Καὶ δὲν γράφω οὔτε στίχο
Καὶ μουρλαίνομαι ! . . .
"Ὅλες σας σᾶς ἀγαπῶ
Κι' ὄλες σᾶς σιγαίνομαι ! . . .

**Ἡ καθαρεύουσα (πλησιάζουσα
καὶ θωπεύουσα τὴν κόμην του).**

Ἐλθέ, εἶμαι μόνη, ἔλθε καὶ ριγῶ,
καὶ στέμμα καὶ δάφνην
καὶ σκῆπτρον καὶ θρόνον
θὰ λάβῃς εἰς ἔν μου μειδιάμα μόνον
ἄρκει νὰ θελήσω ἐγώ.

Ἐλθέ, ἔνθα ψάλλει γλυκεῖα ἀηδῶν
μελίγορι ἄσμα καὶ ἄσμα ἐρώτων,
ἔλθέ, σὲ προσμένει χρυσοῦς ὁ ροδῶν,
ἀνώμαλον ρῆμα μ' ἀόριστον πρῶτον

Ἡ Ψυχαρική

Ἄφ' τὰ μαγνάδια ὅπου πέφτουνε
 ἀφ' τῶν Θεῶν τὰ χτένια
 χλαμύδα θὰ σοῦ ὑφάνω ἄριστη
 καὶ δὲν θὰ μὲ ἰδῆς ἀκάριστη.
 Θὰ σοῦ ἐτοιμάσω ἔγδοσες πολύ-
 (τιμες

καὶ καλλιτεχνικῆς
 καὶ θᾶτσι ὁ πρῶτος στιχομά-
 (στορας
 καὶ ὁ τελευταῖος τενεκῆς ...

Ἡ Δημοτικὴ (σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τὸ φόρεμα)

Ἔλα μαζί μου, ἔλα·
 ἔχω κι' ἐγὼ μιὰ λύρα
 κι' ἔχω κι' ἐγὼ πορφύρα
 καὶ λίγη φουστανέλλα.
 Μὴν ἀγροικᾶς τὰ λόγια τους
 κι' ἔλα σὲ δρόμοπίσιο,
 μαζί μου πάντα θὲ νὰ τρῶς
 γικούρτι σακουλίσιο

Ὁ ποιητῆς (ζαλιμένος)

Ἐξω, ἔξω πειά, γλωσσοῦδες,
 μὲ τραβᾶτε σὰν μαϊμοῦδες,
 πῶς εὐρῆκα τὸ μπελιά μου!
 Ἐξω, ἔξω! ἀπ' τῆς τόσες
 ὅπου ἄκουσα ἐδῶ γλῶσσες
 προτιμῶ τὴν πεθερά μου,
 προτιμῶ τὴν πεθερά μου.

(Αἱ γυναῖκες φεύγουν καὶ εἰσέρχεται ἡ πεθερά του)

Ὁ ποιητῆς

Συγγνώμη, σὲ ἠδίκησα γλωσσοῦ μου μιὰ φορὰ
γλωσσοκοπάνα πεθερά !

Νά, τώρα βλέπω πῶς ἐδῶ σὺ ὁμιλεῖς, σὺ μόνη
τῇ γλῶσσα ποῦ σὰν εὔσομο ἀγέρι βαλσαμώνει.

Ἀγαπημένοι σ' ὄλο μας θὰ ζοῦμε τὸν κειρό.

Μὲ συγχωρεῖς ;

Βρυχηθμός θηρίου. — Σὲ συγχωρῶ !

(Ἀὐλαία).

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΡΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Στὸ φίλο μου Γ. Ι. Γ.

ΣΤΟ ἐρημοκλήσι ποῦ ψηλὰ σηκώνει
στὴν ἐρημιὰ τὸ μαῦρό του σταυρὸ
κι' ὀλόγυρα σιὸ κάτασπρο χωριὸ
τὴ μυρωμένη χάρι του ξαπλώνει,

Θεμοῦμαι ποῦ σταθήκαμε¹ μαζί
ἀπὸ τὴν ἴδια Μοῖρα νικημένοι,
Σὰν τὸ βουνὸ ποῦ αἰώνιο πάντα μένει
κι' ὁ πόνος μὲς τὰ σιήθη πάντα ζῆ.

Μὲς τὴ σιγὴ ποῦ ἐσιτέναζε ἡ ψυχὴ μου
γιὰ τόσα πλάνα ὀνειράτα, νεκρά,
ἤκουσα ξάφνου ν' ἀντηχῆ πικρὰ
ὁ στεναγμὸς σου μὲς τὴν προσευχὴ μου.

Κι' εἶδα τὰ μάτια σου θολὰ, βαθειὰ
στοῦ λογισμοῦ τὸ πέλαγος χαμένα,
καὶ δυὸ κεριὰ νὰ καῖν' ἀδελφωμένα
μπροστὰ στὴν Παναγιά . . .

Σμόρνη

ΑΓΓΕΛ. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ